

Editor: *Vasile Burlui*
Redactor: *Dorian Obreja*
Tehnoredactare si copertă: *Oana Iacob*

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COSTAKI, S.E.
Fred / Costaki S.E. - Iași : Cartea Românească Educațional, 2022
ISBN 978-606-057-246-6

821.135.1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași -
2022

Adresa: Iași, Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr.2 - 700124
www.ecredu.ro

Costaki S.E.

Fred

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Capitolul I – În căutarea libertății depline	9
Capitolul II – Croaziera	13
Capitolul IV – Ecce homo	25
Capitolul V – Cunoștințe comune	30
Capitolul VI – Petrecerea	35
Capitolul VII – Nuntă la Sinope	41
Capitolul VIII – Coloana infinitului	46
Capitolul IX – Sentința	51
Capitolul X – Cuvânt de încheiere	55
<i>ADDENDA</i>	76

Cuvânt înainte

O să încercăm să vă spunem așadar pe scurt despre ce e vorba... și nu trebuie să fiți mai atenți decât de obicei, dacă lectura se va dovedi a fi suficient de captivantă, sigur o să vă dați seama, măcar în parte și singuri despre ce vorbim. Iată cum stau lucrurile:

Scrierea de față nu se vrea a fi doar o poveste despre ce a fost și nu mai este sau despre ceea ce va fi, ci mai curând vizează ipostazierea unor secvențe inedite din acel fragment nevăzut al prezentului nostru continuu, cel care, fără să ne dăm seama, în viața de zi cu zi ne ocupă tot timpul și ne uimește când ne așteptăm mai puțin.

Nu ne propunem să vă pierdem de la început într-o pledoarie despre nimic, dar apreciem că succintul nostru preambul este absolut necesar ca să înțelegeți sensul acestei false prezentări de caz, adică, trăim cu speranța că până la finalul poveștii, din suma relatărilor noastre despre ceea ce nu știm dar am vrea să știm, veți surprinde nuanțele potrivite și ne veți recunoaște intențiile, eminentamente onorabile. Trebuie să mărturisim totuși că, deocamdată, ne abținem să divulgăm întreg substratul acestor întâmplări mai puțin obișnuite și avem pentru această alegere niște argumente mai mult decât solide. Vă putem spune acum însă cu certitudine că povestea asta nu va fi o discuție despre cine ne construiește nouă o casă sau cine ne ară ogoarele, ci despre ceea ce ar putea să ni se întâmple și nu ni se-ntâmplă sau despre ceea ce ni se întâmplă și nu știm de ce ni se-ntâmplă sau ce să ne facem când ni se întâmplă, despre ceea ce simțim că ar trebui să facem și nu facem, despre toate acele dorințe și visuri risipite care ne neliniștesc și toate acele necunoscuturi care ne frapază și ne dau fiori fără să știm de ce. Ar putea fi socotită, să zicem, ca să vă dăm totuși un minim indiciu, o poveste de îndămorare colectivă, de dragoste de viață extremă până la urmă, luminoasă, glorioasă, când personajele noastre își împlinesc cel puțin în parte visurile și tristă,

întunecată, chiar funestă, atunci când li se întâmplă contrariul, adică când realitatea nu se ridică la înălțimea așteptărilor lor... . Va fi dacă vreți, în esență, o disertație fluctuantă despre un mod virtual de a fi, cu alte cuvinte o poveste despre o viață descompusă și recompusă la timp, pusă mereu sub semnul întrebării, o melodramă în fond, în termeni didactici, trăită sub semnul eternului condițional-optativ.

Nu știu dacă există sau nu un nume potrivit pentru acest cel puțin curios mod de lucru, dar există neîndoiește speranța că împreună ne vom lumina. Pe parcurs. Și această misiune nu ne revine doar nouă ci și protagonistului nostru.

Se numește *Fred*.

Capitolul I – În căutarea libertății depline

23 August 2010.

Muncesc ca un diavol tasmanian. Aproape că nu știu să fac altceva.

Vara, când zăpușeala din târg mă dovedește și zgomotul înfundat al străzii mă aduce la exasperare, ca să nu mă înec de bunăvoie cu capul în chiuvetă, mă arunc în mașină, ies la autostradă, o iau în răspăr și până la Eforie nu mă opresc. Când ajung, către asfințit, ca de fiecare dată, înainte de orice alerg ca un apucat înspre plajă și așa îmbrăcat cum sunt mă afund în albastrul marin spintecând cu o deosebită satisfacție valurile, sperând că așa o să mă spăl cât de cât de păcatele din ajun și o să-mi sporesc șansele la o viață mai curată, mai bună. Și înot apoi până nu mai am putere, până obosec. Nu spun că sunt cel mai dibaci sau mai aprig înotător dar așa sunt de când mă știu, determinat, iar cu apa, cu ea am o relație veche, mă port cu apa de parcă aș fi parte din ea. Pe urmă, după ce mă răcoresc corespunzător și pe dinafară și pe dinăuntru, mă așez, firește, extenuat cu spatele pe nisip ca pe propriul meu pat și cu privirea pierdută în larg aștept să răsară de după linia orizontului luna aceea ovală ca o felie de portocală, distinsă și senzuală așa cum o știu eu dintotdeauna, guvernatoarea supremă a sezonului estival. Abia după vreo trei ore petrecute acolo, pierdut în infinitul cenușiu al cerului de opal, cu ochii alipiți de conturul acestui arc de cerc aproape perfect, răsfirat pe nisip ca o moluscă eșuată aruncată pe țârm la întâmplare, asurzit de zumzetul valurilor, mă decid să pun capăt nebuniei mele temporare, mă ridic și mă îndrept către hotel conștient că pentru a-mi mai permite ș-altădată luxul unor ieșiri dintr-astea neplanificate, nu atât romantice cât eliberatoare, trebuie neapărat să revin la cele lumești.

Să revin, da, cad în cele din urmă de acord, dar să nu uităm că

pentru mine distracția abia a început. Și cum îmi place să o iau și iar de la capăt ca și cum aș începe mereu o viață nouă și pentru că mă simt încă tânăr și plin de aplomb sunt convins că cel puțin pentru o vreme o s-o țin tot așa.

.....

A doua zi dimineată mă înființez ca de obicei la masa mea preferată din colțul terasei cu accente futuriste întinsă riscant pe muchia falezei, unde ferit de ochii curioșilor și de eventualele intemperii, îmi sorb liniștit cafeaua cu lapte și mă delectez cu brandy-ul meu preferat. Îmi aprind ca de fiecare dată tacticos o țigară și cât mă uit pieziș peste un cotidian de scandal care după cum se va vedea prea puțin mă interesează, trec în revistă de sus până jos toată plaja și toată marea... . Poate că asta și trebuie să fac, mă gândesc, că doar de asta am venit, deși văd această deconectare pasageră nu ca pe o pauză obișnuită ce se impune la finalul unei descinderi fie ea și necugetată, ci ca pe un fel de trecere obligatorie de la nimic la ceva. În fond, intru pe ușă destul de îndobitocit de monotonia târgului meu prăfuit de provincie încât mi se pare cât se poate de firesc și de meritat să ies din acest purgatoriu, din această cameră de adaptare, nu doar purificat, ci și suficient de deștept, pregătit să iau în piept provocările cotidiene cu întreită înțelepciune... . Și dacă asta este condiția ca atunci când mă voi întoarce acasă să pot vedea așa cum trebuie rostul evadărilor mele, să nu le mai consider din acel moment deloc întâmplătoare sau pornite din disperare ci orientate spre un scop și prin urmare să mă pot bucura întru-totul de această deschidere dezinhibată către spațiul marin și nu numai, de confortul libertății mele depline, cea la care am râvnit de când mă știu, atunci așa să fie. De fapt de asta sunt astăzi aici, în patria ei, ca să redevin eu cel uitat, cel dorit.

.....

Undeva în dricul amiezii, năucit de aburii răcoroși aduși de briză de hăt departe și în parte împins de la spate de vinul rece care, date fiind condițiile atmosferice, fără prea mult efort mi s-a urcat deja prin artere până în creștetul capului, reiau procedura și cobor într-o grabă, de data asta nu foarte precisă, scările până pe plajă și o iau apoi la goană prin apă hotărât să termin cu spălarea păcatelor așa cum v-am prevenit și inevitabil să mă răcoresc și azi. În treacăt însă, strecurate printre razele fierbinți ale soarelui, mi s-au perindat prin fața ochilor,

ca prin ceață, niște siluete nelămurite care stăteau tolănite provocator pe stabilopozii... . Nu le-am băgat atunci prea mult în seamă concentrat să prind din urmă imaginea vapoarelor deformate, topite de căldură, care se prelingeau insidios pe linia orizontului. Abia înspre seară când m-am săturat de scăldat, știți legătura mea secretă cu apa, și când în cele din urmă, din cauza furtunii care s-a stârnit din senin ce izbea cu zgomot asurzitor talazurile înalte de blocurile masive de piatră, mă trezesc cât de cât din mahmureală, revin la gânduri mai bune și realizez că e vorba despre un el și o ea care, cel mai probabil din cauza zăpușelii s-au întins acolo pe spatele acelor pietre lucioase enorme și-au adormit. Culoarea pielii lor era atât de aproape de cea a mastodonților de ciment răsturnați lângă mal și atât de asemănătoare cu cea a apei, încât nu mă mir că nu i-am văzut clar de prima oară. Dacă mă uit mai bine sunt totuna cu marea, parte integrantă din acest decor albastru-gri-auriu. Mă intrigă și-acum această prelungire uniformizată a mării din care niciodată n-am reușit să-i separ, mă urmărește de ani buni această plăsmuire policromă cu ei doi stând alături, noaptea am vise atât de alambicate și de derutante pe această temă că nu mai știu ce să cred. Ceea ce mă intrigă cel mai mult e că mi se par foarte cunoscuți dar nu știu de unde să îi iau. Gonită din când în când în larg de valurile revoltate ale conștiinței mele liberale, pe care, de teamă sau de nevoie, cu cât mă gândesc mai mult la ele, mintea mea le face de netrecut, adică din ce în ce mai înalte, imaginea asta cu ei revine tot mai stăruitoare și mă îndeamnă să aflu imediat cine sunt. Și eram pe cale să aflu numai că între timp s-a înserat și șansele mele de reușită s-au diminuat drastic. Se pare că de data asta o să-mi scape. Nu doar că habar nu am despre cine e vorba dar pe întuneric nu mai văd suficient de bine cum stau lucrurile și prin urmare nu pot să afirm cu mâna pe inimă că disting coerent vreo formă anume, nici nu îmi dau seama dacă cei doi mai sunt acolo, dacă au fost doi, mai mulți sau niciunul, dacă nu cumva au plecat demult și-acum sunt în pat la ei acasă. Sub acoperișul protector al nopții limpezi de vară presărată cu stele zburdalnice aprinse de pasiune pe care doar cine nu simte omenește nu le vede, multe nu se văd. Poate că s-or fi ascuns. Rămân însă circumspect în ceea ce îi privește cât timp am convingerea că și dacă nu ar fi fost acolo tot acolo ar fi fost. Petrecută printre razele poleite dar sincere ale lunii, această imagine stăruitoare a lor adeseori

cu tentă premonitorie ce mi-a rămas întipărită în memorie cu atât îndărătnicie îmi dă fiori și această înflorare nemaipomenită mă obligă să mă împac cu necunoscutul, să accept incertitudinea și nesiguranța în care trăiesc. Această autoflagelare pe care o practic, căreia astăzi îi găsesc prea puțin sensul, e ca un fel de antrenament, impus dar și necesar, e ca și cum cineva ar ține să-mi reamintescă neconținut, ofensându-mă cu bună știință, că oamenii nu sunt delaolaltă nemuritori, puri, nevinovați și atotcunoscători, ca să nu cumva să uit că de prea multe ori, abuzând de masca conspirativă a minciunii, ne dăm prea grozavi pentru secolul în care trăim.

În fapt, cu cât suntem mai conștienți de dezastrul în care ne aflăm cu atât suntem mai intoleranți, mai... exagerați. Această imagine idilică episodică enervantă îmi reamintește că deși ni se oferă de multe ori șansa nu toți avem curajul să o fructificăm, puțini dintre noi ne permitem ca în mijlocul furtunii, ca și cum nimic nu s-ar întâmpla, să sorbim un Chateau Lafitte autoritar din 1700 pe malul mării zbuciumate întinși obraznic pe stabilopozi.

.....

A doua zi dimineață, pe terasă, sunt atât de confuz și de indiferent încât aproape că nu-mi mai pasă nici de nevoile mele darămite să mă gândesc la ceea ce mi s-a întâmplat deunăzi. Nu pot totuși să nu reamintesc aici câteva asemănări izbitoare pe care le-am remarcat între ea și menajera care mi-a întins adineaori patul, iar despre el, că după fizionomie e identic cu chelnerul care tocmai mi-a adus la masă înghețata cu topping de caramel. Așa îmi place cel puțin să presupun, mi se pare chiar convenabil, nu că mi i-aș aminti într-atât de bine din scena aceea vagă din ajun pe vreunul dintre ei! Au însă în priviri ceva sălbatic care îi trădează, care deconspiră în mare parte legătura lor intimă cu peisajul, cea despre care tocmai v-am vorbit. Ca și cum ar avea înscrise pe frunte tatuaje cu tot nisipul și toată marea și malul ăsta prăvălit pe care chiar acum stau. Una peste alta, e o treabă mult mai complicată cu ei. Nu sunt deloc ceea ce par a fi. Cât despre adevăratele lor intenții, am un mare semn de întrebare. Cu care presimt că o să rămân multă vreme.

Rămâne de văzut!

Capitolul II – Croaziera

25 august 2010.

La Constanța, în port, jos lângă docuri, hamalii fac coadă pregătiți să ia în primire bagajele călătorilor. Se zvonește că va fi o călătorie lungă și după încărcătură deloc ușoară, așa încât speranțele lor sunt deocamdată la cote destul de mari. Pe vas însă, călătorii nu au voie decât cu bagaje sumare, cel mult cu o geantă de plajă, dar nimeni nu îndrăznește să le spună verde-n față crudul adevăr. E o excursie standard, din ce înțeleg, pentru această perioadă a anului, care se organizează o dată pe săptămână, o croazieră prin aproape toate porturile de la Marea Neagră, de la Constanța prin Burgas până la strâmtoarea Bosforului, pe coasta de răsărit a Istanbulului și de acolo prin întunecatul Sinope înspre Caucaz, la Batumi și Soci, pe malul celălalt al mării celei mari, acolo unde se întâlnește apa cu muntele și muntele cu cerul și de la Odessa din nou la Constanța, de unde tocmai am plecat. Urma să stăm mai mult, o zi sau chiar două, opțional, la Batumi, în Georgia, unde se zice că niște petroliști ajunși foarte pricepuți după vreme, preținși miliardari din tată-n fiu, au construit de curând acolo niște clădiri avangardiste, niște zgârâie-nori cu dimensiuni impresionante de pe-al căror acoperiș, în nopțile senine, dacă te ridici pe vârfuri, poți să atingi luna cu mâna sau să culegi câte stele vrei. Luasem biletul de la hotel cu o zi în urmă, la ofertă, fără să îmi fi propus, dar având în vedere ce urmăream m-am gândit că o fi la mijloc vreun motiv întemeiat de mi s-a oferit oportunitatea asta, așa că m-am imbarcat numaidecât. Am trecut cu privirea în pământ pe lângă hamali simțindu-mă oarecum vinovat pentru tănuire dat fiind că aveam la mine doar o periuță de dinți pe care evident nu o țineam în mână, la vedere, ci la un loc cu portofelul în buzunarul din stânga de la piept și odată ajuns pe vas, cât din instinct de conservare

cât de rușine, simțind nevoia să mă ascund cât mai repede, m-am postat discret pe un balansoar alungit pitit într-un colț sub copertina de la tribord. Ca să fiu sincer, m-am gândit și să-mi asigur o oarece viitoare perspectivă ca să pot urmări cât mai bine ce se întâmplă în jur. Așa am reușit să surprind, o să vedeți, amănunte inaccesibile ochiului nepriceput. Căci, știți cum se spune, cine cunoaște și înțelege începutul știe și cum se va termina totul.

.....

Depărtându-mă, recunosc, timp de câteva miimi de secundă am cam pierdut șirul evenimentelor, n-am fost prea atent la ce s-a întâmplat cu ceilalți călători. Eram interesat mai degrabă să aflu ce se întâmplă cu mine, să-mi limpezesc gândurile, să înțeleg de ce mă aflu aici. Pe urmă însă, când m-am lămurit cu mine, am început să fiu din ce în ce mai atent. Din ce am înțeles, după reguli, în decurs de jumătate de oră trebuia să fie toată lumea la bord. Ei bine, că nu s-a întâmplat chiar așa, că a fost un adevărat masacru la urcare, mă rog, dacă facem abstracție de cele zece persoane averse de cunoaștere care s-au cățărat direct pe catarg, de cei treizeci de indivizi disperati agățați încă de odgoanele ce până mai adineaori ținuseră vasul de țarm și de cei douăzeci care veneau de capul lor din urmă înot, da, putem spune că până la urmă toți au ajuns acolo unde trebuia. Într-un fel sau altul, claie peste grămadă, adică într-un fel pe care nu simt neapărat nevoia să îl detaliez, până la urmă toți au ajuns undeva, unii acolo unde și-au dorit, alții unde meritau.

Cu un șuierat prelung, înfundat, urmat de un pufăit sonor și-un nor de fum alb-cenușiu care a făcut și mai deasă ceața de dimineață, motoarele s-au pus în mișcare, puntea a început să tremure și despărțirea de țarm a devenit inevitabilă. Inerția a împins în spate balansoarele de pe laturi și le-a aplecat până la limită. De-a lungul parapetului ce ține strada să nu se prăbușească în mare, părinți, frați, surori, feciori, fiice și nepoți, rude îndepărtate sau alte neamuri bune sau nebune provenite din diverse mezalianțe, turiști profund implicați, cunoscuți sau necunoscuți, fac aprig din mână cutezătorilor. Ș-am pornit pe mări.

Era prima oară când făceam asta și eram oarecum entuziasmat. Dar să nu vă închipuiți cumva că am nimerit pe Titanic. Era vorba despre un vas din epoca sovietică recondiționat, încăpător dar destul

de modest, nu avea cine știe ce dotări și la curbe, dacă e să fim corecți cu noi înșine, cam scârțâia. Cosmetizat însă cu dichis pe ici pe colo, prin părțile esențiale, cât să nu se observe, pentru mine era totuși ambarcațiunea perfectă, mă simțeam cumva ca acasă, ba mai mult, dată fiind importanța misiunii, eram dispus să trec cu vederea anumite neajunsuri materiale și să scuz dacă ar fi fost cazul eventuale curențe de organizare internă survenite în cursul acestei minunate escapade pe mări. Oricum, orice realitate mi-ar fi fost prezentată, la cei patruzeci și ceva de ani ai mei, pentru că aveam din fericire dimensiunea reală a posibilităților și a esenței lucrurilor, nu mai puteam fi indus în eroare atât de ușor. Nu aveam prea mari așteptări. Atuurile vârstei așa spune, dacă asta nu m-ar face să par și mai bătrân decât sunt.

La nici cinci minute de când am plecat, așezat comod în balansoarul meu reconfortant de la tribord, pot deja să relatez date evocatoare atât despre vas cât și despre cei care îl populau. Cu o ușurință de invidiat sunt, din poziția privilegiată pe care temporar o ocup, în măsură să afirm că, în aceste cinci minute capitale, acolo pe punte s-au petrecut niște lucruri destul de neclare, bizare oarecum, terifiante chiar în anumite părți ale lor, pe care dacă aș fi fost prea slab de înger nici nu aș fi putut să le privesc. Să le descriu, nici atât.

Nu, nu a urmat nici o crimă, însă pe fondul busculadei care s-a produs, melodia calmă care inițial abia răzbătea din difuzoare a luat-o pur și simplu la galop și în mod aproape inexplicabil a fost înlocuită cu o melodie de petrecere alertă, demențială, pornită parcă într-adins ca să compromită orice tentativă de a fi reinstaurată ordinea și să năruiască iremediabil orice speranță ca lucrurile să reintre pe făgașul lor normal. Și această evoluție mai mult decât precipitată a întors pur și simplu nu doar cursul ci și înțelesul faptelor pe dos și a antrenat, așa cum de obicei se întâmplă, o și mai mare derută în rândul călătorilor care, de unde până atunci erau calmi și împrăștiați care încotro, s-au neliniștit și s-au strâns într-o clipită toți laolaltă pe vas. În fine, nu chiar toți. Din cauza zgomotului, cei suspendați de catarg s-au speriat atât de rău că au căzut de-acolo ca muștele, cei agățați de odgoane au devenit dintr-odată atât de neliniștiți și de curioși încât s-au aruncat c-un ultim efort pe punte numai ca să vadă de unde vine muzica asta atât de scormonitoare, o parte dintre cei care ne-au urmărit înot s-au cățărat numaidecât până sus pe scările de incendiu, și-o parte, ca la un